ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σὲ κάθε κρότο ποὺ ἀκούγεται ἀπ' ἔξω ἀναπηδῶ κι' ἀνατριχιάζω ὁλόκληρη. Σταματᾶ ἡ καρδιά μου, τὸ αἷμα μου παγώνει... Κυττάζω τὴν πόρτα, περιμένοντάς τον νὰ φανῇ μὲ τρόμο...

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶζ) **(Συνέχεια)**

Ἔξω πέφτει τὸ βράδυ..

Τὸ Παρίσι βουΐζει ἀς ὁ ζωὴ καὶ κίνησι. Κι' ὅμως ἡ καρδιά μου εἶνε βαρειὰ σὰν μολύβι.

Σὲ λίγο θὰ τόν δῶ. Θὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι νὰ φαμε. Τί θὰ μοῦ πῇ;

Ἔχει τόσες ὧρες κλεισμένος χωρὶς νὰ ρθῇ νὰ μὲ δῇ. Τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ. Δὲν ἀμφιβάλλω πειὰ καθόλου. Τὸ μυστικό μου μαθεύτηκε...

. . . . . .

Ἦρθε ξαφνικὰ ἡ καμαριέρα καὶ μὲ εἰδοποίησε πὼς μὲ ζητάει ὁ κύριος.

Ἡ καρδιά μου χτύπησε ἀπότομα.

— Εἶνε στὴν τραπεζαρία; ρώτησα.

— Ὄχι, κυρία, στὸ γραφεῖο του.

— Στὸ γραφεῖο;... Καλὰ. Θὰ ρθῶ ἀμέσως.

Καὶ τώρα;... Σταματῶ ἐδῶ, γιὰ πάντα ἴσως, ἕτοιμη γιὰ ὅλα. Μὲ περιμένει στὸ γραφεῖο του. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἔχει νὰ μοῦ μιλήσῃ.

Ὁ Θεὸς ἂς μὲ λυπηθεῖ καὶ ἂς μὲ βοηθήσει στὴ δύσκολη αὐτὴ περίστασι.

Θὰ κάμω τὸ σταυρό μου καὶ θὰ πάω. Ἡ κρίσιμη στιγμὴ τῆς ζωῆς μου ἔφτασε. Τίποτε πειὰ δὲν μπορεῖ νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφή.

Ἂν ὁ Ἐρνέστος φανεῖ καλὸς μαζί μου δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν καλοσύνη του. Εἶνε ὁ ἄντρας μου. Τὸν πληγώνω βαθειά. Ἔχει δικαίωμα καὶ νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἂς τὸ κάμῃ...

. . . . . .

('Απ' τὸ 'Ημερολόγιο τῆς Λιάνας Σαβᾶζ **(Μετὰ μίαν ὥρα)**

Ὅλα ἐτελείωσαν.

Ὅπως τὸ εἶχα μαντέψει ὁ Ἐρνέστος τὰ ἔμαθε ὅλα. Πῶς; Δὲν ξέρω ἢ μᾶλλον τὸ ὑποπτεύουμαι. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ παρακολουθοῦσε ἦταν βαλμένος ἀπὸ τὸν ἴδιο.

Δὲν τὸν παρεξηγῶ γι' αὐτό.

Δὲν θυμώνω μαζί του.

Εἶχε ὑποχρέωσι ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπέναντι τοῦ κόσμου νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτή.

Ἔκλεισα τὸ ἡμερολόγιό μου καὶ τράβηξα γιὰ τὸ γραφεῖο του. Τὰ γόνατά μου λύγιζαν. Δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ προχωρήσω. Μὰ τί μποροῦσα νὰ ἐλπίζω πειά; Τράβηξα ἀποτόμως καὶ χτύπησα στὴν πόρτα. Δὲν ἄκουσα τίποτε ἀπὸ μέσα καὶ ἄνοιξα. Εἶδα τὸν Ἐρνέστο ὄρθιο πλάϊ στὸ τραπέζι, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα κάτω.

Πάνω στὸ τραπέζι βρισκόταν σερβιρισμένο τσάϊ, μὰ δὲν τὸ εἶχε ἐγγίσει καθόλου.

— Μὲ ζήτησες Ἐρνέστε; τὸν ρώτησα μὲ φωνὴ σβυσμένη, μόλις μπορῶντας νὰ κρατηθῶ στὰ πόδια μου, νομίζοντας πὼς θὰ σωριαστῶ κάτω.

Ὁ Ἐρνέστος σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ μ' ἐκύτταξε αὐστηρά.

— Ἔχεις νὰ μοῦ μιλήσῃς; ξαναρώτησα.

Ὁ Ἐρνέστος μὲ κύτταξε κατάματα, μ' ἕνα βλέμμα ποῦθελε λὲς νὰ εἰσχωρήσῃ βαθειὰ στὴν ψυχή μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ θυμωμένη, ὑπόκωφη.

— Νὰ σᾶς μιλήσω κυρία; Ὄχι. Σὺ δὲν ἔχεις τίποτα νὰ μοῦ πῇς;

Κατάλαβα ἀμέσως. Ἤξερε τὸ σφάλμα μου καὶ μοῦ ζητοῦσε ἐξηγήσεις. Δὲν χωροῦσε καμιὰ ἀμφιβολία, δὲν χρειαζόντουσαν μισὰ πράγματα. Ἔπρεπε νὰ μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια, μὲ θάρρος, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα. Καὶ ὁ ἔκαμα:

— Ἐρνέστε, τοῦ εἶπα μὲ λυπημένη φωνή, Ἐρνέστε εἶμαι ἔνοχος, τὸ ξέρω, εἶμαι ἀξία τῆς περιφρονήσεώς σου, ξσκότωσέ με, πνίξε με;...

Ὁ Ἐρνέστος ὄρθιος ἀπέναντί μου, αὐστηρός, μὲ κατσουφιασμένο τὸ πρόσωπο, μὲ κοκκινισμένα τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κλάμα, ἔλαφρα χλωμός, ἔκαμε μιὰ χειρονομία σὰν νἄθελε νὰ μοῦ πῇ: «Ἀφῆστε τὶς προσποιήσεις. Δὲν μοῦ χρειάζουνται. Τί ἄλλο ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε; Δικαιολογηθῆτε...»

Νὰ δικαιολογηθῶ; Πῶς; Καὶ γιατί; Συνέχισα χωρὶς δισταγμό:

— Ἤθελα νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, Ἐρνέστε. Δὲν φαντάζεσαι πόσο μὲ βασάνιζε τὸ μυστικὸ αὐτό. Δὲν μποροῦσα, δὲν ἤθελα νὰ παίζω ἕναν τέτοιο ρόλο εἰς βάρος τῆς τιμῆς σου. Μὰ δὲν εἶχα τὴν δύναμι. Τρόμαζα ὅσες φορὲς σ' ἀντίκουζα καὶ δεν ὁτάνε ἡ γλῶσσα μου. Πονοῦσα γιὰ σένα...

— Μὴ λέτε ψέμματα!

— Ὄχι, Ἐρνέστε, σοῦ τὸ ὁρκίζουμαι, σπαραζόταν ἡ καρδιά μου καὶ τώρα ἀκόμα ὑποφέρω φρικτά, ἡ καρδιά μου ἔχει γίνει κομμάτια. Τὸ ξέρω, εἶμαι ἀδικαιολόγητη, εἶμαι ἀσυγχώρητη, δὲν ἀξίζω τὴν καλοσύνη σου. Μὰ θέλω νὰ μὲ πιστέψῃς γιὰ ἕνα πρᾶγμα. Πῶς ὅτι ἔκαμα, τὸ ἔκαμα γιατὶ ἦταν ὑπεράνω τῶν δυνάμεών μου, γιατὶ ἦταν μοιραῖο μου, γιατὶ δὲν μποροῦσα νὰ κάμω ἀλλοιῶς. Ἂν ἤξερες πόσο ἐπάλεψα, πόσο ἀγωνίστηκα, πόσο ἔκλαψα!... Πόσες νύχτες ἀγρύπνησα σ' ἀδιάκοπη πάλη μὲ τὸν ἑαυτό μου, μὲ τὴν καρδιά μου, εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ φανταστῇς, νὰ τὸ καταλάβῃς. Ἐπκέφθηκα νὰ σκοτωθῶ, ἀποφάσισα νὰ λείψω ἀπὸ τὸν κόσμο, παρὰ νὰ σὲ προδάσω, μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ ἐδειλίασα. Λυπήσου με Ἐρνέστε. Εἶμαι σκλάβα τῆς φτωχῆς μου καρδιᾶς. Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ; Νὰ σοῦ δικαιολογηθῶ ἀκόμη; Μὰ ὄχι. Δὲν δικαιολογοῦμαι, Ἐρνέστε. Σοῦ ἐξηγῶ τὸν πόνο μου, τὸν σπαραγμό μου, αὐτὸ εἶνε ὅλο. Κρίνε με ὅπως θέλεις, σύντριψέ με, ἐκδικήσου! Μὰ λυπήσου με, λυπήσου με, εἶμαι μιὰ δυστυχισμένη!..

— Αὐτὰ εἴχες νὰ μοῦ πῇς;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἐρνέστε; Κύτταξέ με, κλαίω... Ποτὲ δὲν ἔχυσα πειὸ εἰλικρινῆ δάκρυα. Λησμόνησέ με, Ἐρνέστε. Θὰ φύγω. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς, δὲν θὰ ξαναπαρουσιαστῶ ἐμπρός σου, θὰ φύγω μακρυά..

— Ἔχετε τὴν ὑποχρέωσι τὰ μείνετε μαζί μου ὅσο νὰ ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιο.

— Ὄχι, Ἐρνέστε. Μὴ μοῦ τὸ ζητᾶς αὐτό. Δὲν θὰ μείνω. Τὸ σπίτι κάθεται στὴν ψυχή μου! Θὰ ντρέπουμαι νὰ σὲ κυττάξω, νὰ σὲ ἀντικρύσω. Μὴ μοῦ παρατείνῃς τὸ μαρτύριο. Σὲ ἱκετεύω. Δεῖξε μου τὴν καλοσύνη σου..

— Βιάζεσαι νὰ φύγῃς!

— Μ' ἀδικεῖς Ἐρνέστε. Ὅπου

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μοῦ πῇς;

νὰ πάω, ὅσο μακρυὰ κι' ἂν βρίσκουμαι, δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Θὰ εἶσαι ἡ πειὸ τρυφερὴ καὶ πονεμένη μου ἀνάμνησις...

— Σᾶς εἶπα : πρέπει νὰ μείνετε μαζύ μου μέχρις ὅτου βγῇ ἡ ἀπόφασις τοῦ διαζυγίου,κι' αὐτὸ σοῦ τὸ ζητῶ γιὰ τὸν κόσμο,γιὰ τὴν κοινωνία, ὄχι γιὰ μένα. Δὲν μὲ συνδέει πλέον τίποτε μαζύ σου. Αἰσθάνουμαι βδελυγμία ποὺ σὲ βλέπω.

— Μὴ μοῦ λὲς πικρὰ λόγια, Ἐρνέστε. Σεβάσου τὸν πόνο μου. Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω !

— Μιλᾶτε γιὰ τὸν δικό σας πόνο μοναχά, κυρία. Ζητᾶτε νὰ σᾶς σεβασθῶ. Καὶ τὸν δικό μου πόνο δὲν τὸν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν σας ; Τον δικό μου σπαραγμὸ δὲν τὸν σκεφτόσαστε καθόλου ; Τὴ δική μου νεροπὴ δὲν τὴν βρίσκετε ἀρκετή ; Φτάνουν ὅμως τὰ λόγια. Εἴταμε ὅτι εἴχαμε νὰ ποῦμε. Φθάνει.. Ἀφῆστε με μόνον..

— Θὰ φύγω, Ἐρνέστε. Φεύγω μὲ τὴν καρδιὰ σπασμένη, κομματιασμένη γιὰ πάντα, γιὰ πάντα...

— Ὁ δικηγόρος μου θὰ φροντίσῃ γιὰ τὰ τοῦ διαζυγίου. Χωρίζουμε γι' ἀντίθεσι χαρακτήρων...

Ἡ φωνή του εἶχε γίνει βαρειά, συρτή, ὑπόκωφη, φαινόταν ἕτοιμη νὰ ξεσπάσῃ σὲ κλάμματα. Τὸ στῆθος του ἀνεβοκατέβαινε. Κρατοῦσε τὶς γρουλιές του σφιγμένες καὶ δάγκωνε τὰ χείλη του δυνατά, τὰ εἶχε σχεδὸν ματώσει...

Αἰσθάνθηκα τόση ὀδύνη, τόσο πόνο, τόση μετάνοια, ποὺ τὸν εἶδα σ' αὐτὴ τὴ θλιβερή, τὴν τραγικὴ κατάστασι, ποὺ παρ' ὀλίγο νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά του καὶ σωριασιῶ στὰ πόδια του, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσω νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Τὸ ἀντελήφθη φαίνεται καὶ ἅπλωσε ἀπότομα τὸ χέρι του, δείχνοντάς μου τὴν πορτα :

— Φύγετε !

Κ' ἐνῶ προχωροῦσα στὴν πόρτα πρόσθεσε :

— Ὅσο γιὰ τὸν ἄθλιο ἐκεῖνο... θὰ τὸν βρῶ... θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ !...

Ἐννοοῦσε τὸν Ζάκ.

Δὲν τοῦ εἶπα ἐν τούτοις λέξι.Ἔσκυψα τὸ κεφάλι μου καὶ ἔφυγα.

Κλείνοντας τὴν πόρτα τὸν ἄκουσα νὰ σωρ ἀζεται βαρὺς στο τραπέζι...

Ἕνας λυγμός, ποὺ μοῦ σπάραξε τὴν καρδιά; ἕνας λυγμὸς πνιγμένος ποῦβγαινε ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σφιγμένα του δοντια, ἔφτασε ὡς τ' ἀφ'.ά μου...

Τὰ μάτια μου βούρκωσαν. Ἤρθα στὸ δωμάτιο μου κ' ἔπεσα πάνω στὸ ντιβάνι. Ἔκλωψα-ἔκλαψα ὥρα πολύ, ὅσο ποὺ ἡ καρδιὰ κου ξαλάφρωσε λίγο. Σηκώθηκα ὕστερα κι' ἄρχισα νὰ γράφω τὶς γραμμὲς αὐτές...

Ἂν κάμω μέρα πέσει τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ σὲ ξένα χερια θὰ διαβασουν τὴν ἱστορία μου καὶ θὰ μὲ λυπηθοῦν, ἐλπίζω..

Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, μιὰ γυναίκα ποὺ ἡ ἀδυναμία της καὶ ἡ τρυφερὴ καρδιά της, τὴν παρέσυραν στὸ πειο μεγάλο σφάλμα, στὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ πέσῃ μιὰ παντρεμμενη...

Στὴν ἀπιστία !

Ὅσες ἔννοιωσαν τὴ φωτιὰ της ἀγάπης μέσα στὰ στήθη τους θὰ μὲ συγχωρήσουν...

. . . . . .

Καὶ τώρα ; Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο.

Ὁ Ζακ μὲ περιμένει μ' ἀγωνία.

Δὲν μπορῶ νὰ μένω πειὰ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, πλάϊ στὸν ἄνδρα ποὺ πρόδωσα..

Θ' ἀφήσω ἕνα γράμμα στὸν Ἐρνέστο, καὶ θ' ἀφήσω τὸ σπίτι του γιὰ πάντα...

Ὁ Ζὰκ μοῦ ὑπεσχέθη πὼς θὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο...

. . . . . .

Κάθησα κ' ἔγραψα στὸν Ἐρνέστο τὶς λίγες αὐτὲς γραμμὲς :

Ἐρνέστε,

Σοῦ τὸ εἶπα, θὰ ἦταν γιὰ μένα μαρτύριο νὰ μένω πειὰ σπίτι σου, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σὲ βλέπω, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σοῦ μιλῶ, ντροπιασμένη, κατεστραμένη γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή. Φεύγω. Μὴ ζητήσῃς νὰ μὲ βρῇς. Θὰ φύγω ἀμέσως ἀπ' τὸ Παρίσι κ' ἴσως νὰ μὴν ξαναγυρίσω ποτέ. Τὸ διαζύγιο εἶνε πειὰ ὑπόθεσις δική σου. Συγχώρησέ με. Ὅπου κι' ἂν βρίσκομαι, ὅτι κι' ἂν μοῦ συμβῇ στὴ νέα μου ζωή, θὰ σὲ θυμοῦμαι πάντα, ποτὲ δὲν θὰ σὲ ξεχάσω...

Διάνα

Ντύθηκα γρηγορα, φόρεσα τὸ καπέλλο μου, πῆρα μαζύ μου ὅτι εἶνε δικό μου καὶ φεύγω...

Στὴν καμαριέρα ἔδειξα τὸ γράμμα π' ἄφησα στὸ γραφεῖο γιὰ τὸν Ἐρνέστο :

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸν κύριο, τῆς εἶπα. Θὰ τοῦ τὸ δώσῃς μετὰ δύο ὧρες...

(Ἀκολουθεῖ)

Γιὰ τὸν κύριο...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Αὐτοκινητοπλημμύρα

Ἀπὸ μιὰ στατιστικὴ ποὺ ἐγένετο τελευταίως, πληροφορούμεθα πῶς, σήμερα, κυκλοφοροῦν σ' ὅλο τὸ κόσμο 27 ἑκατομμύρια, 650. 267 τρέχουσαι λαιμητόμοι, (αὐτοκίνητα).Τὸ μεγαλύτερο ἀριθμὸ αὐτοκινήτων τὸν ἔχει-καὶ δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία περὶ αὐτοῦ- ἡ Ἀμερική, ὅπου ὅλα τὰ σπίτια σχεδὸν ἔχουν καὶ τὸ ὠτό τους ! Ὕστερα ἔρχεται ἡ Γαλλία, μὲ 891.000 αὐτοκίνητα. Γιὰ νὰ λάβετε δὲ μιὰν ἰδέα τῆς καταπληκτικῆς ἐξαπλώσεως τοῦ εἴδους αὐτοῦ στὴ Γαλλία κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, σᾶς λέμε μονάχα, πὼς στὰ 1902 εἶχε μονάχα 10.000 αὐτοκίνητα, ἐνῷ, στὰ 1912, ὁ ἀριθμός των αὐξήθη σὲ 100 000. γιὰ ν' ἀνεβῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας στὸν τεράστιο ἀριθμὸ ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω.

Στὸ Παρίσι μάλιστα, σκέπτονται σοβαρῶς νὰ προβοῦν εἰς περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν αὐτοκινήτων, ἐπειδὴ ἡ κυκλεφορία τῶν διαβατῶν στοὺς κεντρικοὺς δρομους κατέστη προβληματική μὲ τὴν σημερινὴ αὐτοκινητοπλημμύρα.

***

Τὸ ἅγιον καὶ οὐρανοκατέβατον...ξύλο !

Ἴσως νὰ ξέρετε ὅτι τὸ μαστιγιο εἶτανε πολὺ ἐν χρήσει κατὰ τὸ μεσαίωνα, ὄχι μονάχα πρὸς σωφρονισμὸν τῶν ἄπαιστων παιδιῶν, μὰ καὶ γιὰ παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν μεγάλων. Ὁ μεσαιωνικὸς κλῆρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πρωτότυπη ἀντίληψη περὶ τῆς ἐπιβολῆς τῶν θρησκευτικῶν δοξασιῶν, κατέφευγε συχνὰ στὸ πειστικώτατο αὐτὸ ἐπιχείρημα γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἢ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ νὰ τοὺς πείσῃ περὶ τῆς θείας ἀποτελεσματικότητος τοῦ ἀνάρθρου λόγου. Πολλὲς φορες, λοιπόν, οἱ Χριστιανοὶ ποὺ πήγαιναν στὸ παπᾶ νὰ τοὺς ἐξομολογήσῃ,ἄκουγαν τὸ λειτουργὸ τοῦ Ὑψίστου νὰ τοὺς λέῃ-ἂν εἶχαν κάνῃ καμμιὰ μεγάλη ἁμαρτία νὰ περάσουν στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ νὰ γδυθοῦν...γιὰ νὰ τὶς φανε !..

Μιὰ μέρα, κάποια νεαρὰ καὶ ὡραία γυναίκα, γυνωπετήσασα πρὸ τοῦ ἐξομολογητοῦ, τοῦ ἀνέφερε μὲ δειλὴ καὶ σιγανὴ φωνή, τοὺς πειρασμοὺς στους ὁποίους τὴν ἔκανε νὰ ὑποκύψῃ ὁ πυρετὸς τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἐξομολόγησή της καὶ σκούπισε καὶ τὸ τελευταῖο δάκρυ ἀπ' τὰ μάτια της, ἄκουσε τὸν ἱερέα νὰ τῆς λέῃ τὴν στερεότυπο καὶ τρομερὴ φράση:

— Πέρασε, τέκνον μου, στο διπλανὸ δωμάτιο-κ' ἔρχομαι κ' ἐγὼ σὲ λίγο.

Ὁ σύζυγος της, ὁ ὁποῖος τὴν συνώδευε, καὶ ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε τεφερὰ ἐπενέβη τότε καὶ εἶπε στὸν ἱερέα.

— Σᾶς παρακαλῶ, Πάτερ μου, νὰ συγκατανεύσετε νὰ ὑποστῶ ἐγὼ τὴν τιμωρία ποὺ προορίζετε γιὰ τὴ γυναῖκα μου. Εἶνε πολὺ λεπτή, πολὺ ἀδύνατη ἡ καϋμένη καὶ ἡ τρυφερά της ἐπιδερμὶς δὲν θ' ἀνσεξῇ στὸ ξύλο.

Ὁ ἱερεὺς δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση.(Ἐξάλλου αὐτοῦ τοῦ εἴδους αἱ ἀντικαταστάσεις,ἦταν πράγματα συνηθέστατα κατὰ τὸν μεσαίωνα).

Ὁ τρυφερὸς λοιπὸν σύζυγος πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο, γύμνωσε τὸ πάνω μέρος τοῦ κορμιοῦ του καὶ περίμενε στωϊκώτατα... νὰ πληρώσῃ τὶς ἁμαρτίες τοῦ τρυφεροῦ του ἡμίσεος. Ὁ ἱερεὺς ἐπελήφθη τῶν καθηκόντων του μὲ ἀποστολικὸν ζῆλον. Τὸ μαστίγιο χάραζε κυανόμαυρα αὐλάκια πάνω στὴ γυμνὴ σάρκα τοῦ ἄτυχοῦς συζύγου. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ τὸ μαρτυριό του ἐλησίαζε νὰ λήξῃ, ἡ παρευρισκομενη σύζυγός του γαρνάει καὶ λέει ἀπαθέστατα τοῦ ἱερέως.

— Δῶστε του καὶ κάμποσες ἄλλες, πάτερ μου, ἐπειδὴ ξέρετε. ἔχω κάνη καὶ κάποιο ἄλλο ἁμαρτημα, ποὺ σᾶς τὸ κράτησα κρυφὰ !...

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩΟΥ

Ἕνα ἀγγλικὸ ἑβδομαδιαῖο περιοδικό, τὸ «Spectator» ὑπέβαλε τελευταίως στοὺς διασημοτέρους συγγραφεῖς τὸ ἑξῆς ἐρώτημα :

— *«Ποιὰ εἶνε τὰ τρια ἔργα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἐπηρέασαν περισσότερο στὸ φιλολογικό σας στάδιο ;»*

Οἱ περισσότεροι συγγραφεῖς ἀπήντησαν ὅτι τὰ ἔργα ποὺ τοὺς ἐπηρέασαν περισσότερο εἶνε ἡ «Ἱερὰ Βίβλος» τὰ «Ποιήματα τοῦ Μπρόουνινγκ» καὶ τὰ ἔργα τοῦ Καρλαϊλ.

Ὁ διάσημος ὅμως ἄγγλος σατυρικὸς Μπέρναρ Σώου ἔστειλε στὸ περιοδικὸ τὴν ἀκόλουθη ἀπάντησι :

—*«Καὶ ποιὸς σᾶς εἶπε ὅτι στὸ φιλολογικό μου στάδιο ἐπηρεάστηκα μονάχα ἀπὸ τρία ἔργα κι' ὄχι ἀπὸ περισσότερα ;»*